

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 09, 2015

Nummer 9, 2015

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1424](#) 06-05-2015

Waddinxveen/bestemmingsplan 'Glaspavel+'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1419](#) 06-05-2015

Vlaardingen/bestemmingsplan 'Rivierzone-Oost'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1468](#) 06-05-2015

Roerdalen/omgevingsvergunning voor slopen rijksmonument

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1340](#) 29-04-2015

Veghel/bestemmingsplan 'Afronding Bunderse Hoek'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1373](#) 29-04-2015

Den Haag/weigering omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1333](#) 29-04-2015

Veghel/bestemmingsplan 'Bedrijventerrein Foodpark'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1318](#) 29-04-2015

Bergen op Zoom/bestemmingsplan 'locatie 1 – locatie 2'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1356](#) 29-04-2015

Geldermalsen/bestemmingsplan 'Linge's Zorglandschap'

Annotatie

mr. D.S.P. Roelands-Fransen

Annotatie

Marieke Kaajan

ANNOTATIE

mr. D.S.P. Roelands-Fransen

1. Opnieuw verdient een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak over het splitsen van bouwplannen in een omgevingsvergunningvrij en omgevingsvergunningplichtig deel, bijzondere aandacht. Vaste jurisprudentie vormt het gegeven dat een bouwplan kan worden gesplitst in onderdelen die in functioneel en bouwkundig opzicht van elkaar kunnen worden onderscheiden (zie ABRvS 6 maart 2013, 201204249/1/A1, ECLI:NL:RVS:2013:BZ3375). Een andere uitkomst zou overigens praktisch gezien welhaast onmogelijk zijn aangezien dan niet langer duidelijk zou zijn wat als ‘oorspronkelijk hoofdgebouw’ zou moeten worden aangemerkt hetgeen bij opvolgende ‘vergunningvrije uitbreidingen’ tot problemen zou kunnen leiden.

2. In de onderhavige uitspraak van 4 maart 2015 stond een bouwplan centraal waarbij op de bouwtekening met wolkjes omcirkelde onderdelen niet waren betrokken bij de beoordeling van de aanvraag aangezien met de wolkjes werd beoogd aan te geven dat die delen vergunningvrij waren. De Afdeling stelt echter dat indien een aanvrager beoogt onderdelen van een bouwplan buiten de aanvraag te houden, het in de reden ligt om die onderdelen als zodanig ook niet in de aanvraag op te nemen. Indien de onderdelen in de aanvraag zijn opgenomen, oordeelt de Afdeling bestuursrechtspraak dat uit oogpunt van rechtszekerheid voor derden en ter bepaling van wat het oorspronkelijke hoofdgebouw is, de gehele aanvraag – dus inclusief met wolkjes omcirkelde gedeelten – dient te worden beoordeeld. Als gevolg hiervan blijft de uitspraak van de rechtbank tot vernietiging van de beslissing op bezwaar in stand en bepaalt de Afdeling dat het college met inachtneming van haar uitspraak, een nieuwe beslissing op bezwaar dient te nemen.

3. Bijzonder aan de uitspraak is dat de Afdeling bestuursrechtspraak een uitgebreide verhandeling heeft gewijd aan de wijziging van het Besluit omgevingsrecht (Bor) per 1 november 2014 (*Stb.* 2014/333). Met die wijziging heeft de wetgever beoogd het ruime toepassingsbereik van bijlage II Bor te herstellen na een reeks kritische uitspraken door de Afdeling bestuursrechtspraak (zie bijv. ABRvS 12 juni 2013, ECLI:NL:RVS:2013:CA2891 en ABRvS 10 juli 2013, ECLI:NL:RVS:2013:268). Diezelfde verruiming per 1 november 2014 geeft

de Afdeling bestuursrechtspraak nu echter aanleiding om – buiten het daadwerkelijke geschil om – een aantal tussen de regels door kritische opmerkingen te plaatsen. Met de wijziging van bijlage II van het Bor is beoogd ook een uitbreiding van een bijbehorend bouwwerk vergunningvrij te realiseren, ook indien de bouwdelen zich niet bouwkundig en functioneel laten onderscheiden. Volgens de nota van toelichting geldt in een dergelijk geval een ‘fictieve krijtstreep’ (zie nota van toelichting, p. 35). De Afdeling overweegt evenwel dat deze wijziging van het Bor en de toelichting daarop, vragen oproepen waarbij in ieder geval niet duidelijk is hoe de ‘fictieve krijtstreep’ zich verhoudt tot de toetsing aan de eisen van het Bouwbesluit en de welstandseisen waarvan eerder in jurisprudentie is overwogen dat die toets ook geldt ten aanzien van vergunningvrije bouwdelen (zie r.o. 3.7 in bovengenoemde uitspraak van 6 maart 2013 waarin de Afdeling oordeelde dat alle weigeringsgronden van art. 2.10 Wabo voor het bouwplan in zijn geheel gelden en dat daarbij geen onderscheid wordt gemaakt naar vergunningplichtige en vergunningvrije onderdelen zolang beide in de aanvraag zijn opgenomen). Dit lijkt een kritische noot van de Afdeling waarbij tussen de regels door wordt aangegeven dat de Afdeling haar eerder ingezette lijn blijft voortzetten, de bedoelingen van de wetgever ten spijt. Een aanwijzing hiervoor kan gevonden worden in de opdracht die de Afdeling geeft aan het college van burgemeester en wethouders van Teylingen om:

- ofwel op een nieuw ingediende aanvraag te beslissen die voldoet aan de eisen die de Afdeling daartoe in rechtsoverweging 5.1 heeft opgenomen (niet splitsbaar tenzij bouwkundig en functioneel te scheiden) met inachtneming van het Bor per 1 november 2014;
- ofwel een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen op een met inachtneming van rechtsoverweging 5.1 op ondergeschikte onderdelen aangepaste aanvraag (met wolkjes omcirkelde onderdelen van de aanvraag weglaten);
- het primaire besluit van 27 mei 2013 te herroepen en met toepassing van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure een nieuw besluit te nemen op de gehele aanvraag (dus inclusief de met wolkjes omcirkelde gedeelten waarbij er dus kennelijk strijd bestaat met het bestemmingsplan, bijv. ten aanzien van het begrip ‘achtererfgebied’).

4. Onder die omstandigheden ziet de Afdeling aanleiding tot het treffen van een voorlopige voorziening en bepaalt zij dat het primaire besluit geschorst blijft tot zes weken na de dag waarop een nieuw besluit (op bezwaar) bekend zal worden gemaakt. Voorts bepaalt de Afdeling dat een eventueel beroep tegen dat nieuw te nemen besluit op grond van het bepaalde in artikel 8:113 lid 2 Algemene wet bestuursrecht direct bij de Afdeling bestuursrechtspraak kan worden ingesteld. Mijn vermoeden is dat de aanleiding hiervoor (eveneens) is gelegen in de omstandigheid dat de Afdeling zich dan kan uitlaten over toepassing van het Bor zoals dat per 1 november 2014 geldt. Het laatste woord hierover is dus

nog niet gezegd.

ANNOTATIE

Marieke Kaajan

1. Deze uitspraak heeft veel stof doen opwaaien en is alleen daarom al het vermelden waard. De ABRvS moest zich buigen over een verzoek om handhavend op te treden tegen het zonder vergunning op grond van de Natuurbeschermingswet 1998 (NB-wet 1998) in bedrijf hebben van een melkveehouderij. Dit – verstrekkende – verzoek was nadien beperkt tot het beweiden van koeien en het uitrijden van mest. Dat had waarschijnlijk te maken met het feit dat nadat het verzoek was gedaan, een vergunning ex artikel 19d lid 1 NB-wet 1998 was verleend voor de melkrundveehouderij. Deze vergunning zag evenwel niet op de activiteiten beweiden en het uitrijden van mest.

2. Het verzoek om handhaving was afgewezen, primair omdat weliswaar sprake was van een andere handeling dan bedoeld in artikel 19d lid 1 NB-wet 1998, maar er geen meetbaar negatief effect op de instandhoudingsdoelstellingen van het gebied zou optreden en subsidiair omdat sprake zou zijn van bestaand gebruik waarvoor op grond van artikel 19d lid 3 NB-wet 1998 een uitzondering op de vergunningplicht geldt. De ABRvS onderschrijft beide argumenten niet vanwege een gebrekkige onderbouwing – en dus motivering – van deze argumenten. Zo stelt de ABRvS vast dat het bevoegd gezag geen onderzoek heeft gedaan naar de feitelijke situatie ter plaatse – onder andere waar de voor stikstof gevoelige habitattypen liggen, wat de afstand is tussen die locatie(s) en de percelen waar het bemesten en beweiden plaatsvindt – zodat het standpunt dat er geen verslechterend effect zou kunnen optreden, ongefundeerd is. Ook het standpunt dat sprake zou zijn van bestaand gebruik, is door het bevoegd gezag op geen enkele wijze onderbouwd. Daarmee maakt de ABRvS, wat mij betreft terecht, korte metten met het besluit van het bevoegd gezag om het verzoek om handhaving af te wijzen.

3. Iets anders is hoe een en ander opgelost zou kunnen worden. Ik wijs daarbij op de volgende haken en ogen. Wil sprake zijn van bestaand gebruik, dan moet aan een tweetrapsraket worden voldaan. Ten eerste moet gekeken worden naar de definitie in artikel 1 onder m NB-wet 1998. In concreto moet dan sprake zijn van gebruik dat op 31 maart 2010 bekend is, of redelijkerwijs bekend had kunnen zijn bij het bevoegd gezag. Het gaat daarbij om het feitelijke

gebruik, waarbij enige fluctuatie in de bedrijfsvoering is toegestaan (ABRvS 19 februari 2014, 201305070/1, ECLI:NL:RVS:2014:537). Ten tweede mag op 31 maart 2010 en nadien geen wijziging plaatsgevonden hebben van de vergunde situatie met betrekking tot het gebruik ten opzichte van de voor het betrokken Natura 2000-gebied relevante referentiedatum (ABRvS 19 februari 2014, 201305070/1, ECLI:NL:RVS:2014:537). Dat betekent dus dat het beweiden en het bemesten al toegestaan moet zijn voordat het betreffende natuurgebied onder het beschermingsregime van de Habitatrictlijn is komen te vallen en sindsdien niet is gewijzigd. Pas als beide stappen met succes zijn doorlopen, kan een beroep worden gedaan op de uitzondering op de vergunningplicht voor bestaand gebruik. Het is nog maar de vraag of aan deze voorwaarden kan worden voldaan. Daarvoor is vereist dat de Milieu- of wellicht zelfs Hinderwetvergunningen in het verleden op dit punt voldoende gedetailleerd zijn en ook het beweiden en het uitrijden van mest omvatten. Maar ook komt het in de praktijk vaak voor dat het beweiden en het uitrijden van mest over de jaren heen sterk wisselt; niet alleen wat intensiteit betreft, maar ook qua locatie. Van 'enige fluctuatie' in de bedrijfsvoering – waardoor nog steeds zou kunnen worden voldaan aan de definitie van bestaand gebruik – is daardoor waarschijnlijk in veel gevallen geen sprake.

4. Als geen sprake is van bestaand gebruik maar wel een verslechterend effect kan optreden, geldt een vergunningplicht. Hetzij omdat het beweiden en uitrijden van mest moet worden beschouwd als een andere handeling, hetzij omdat sprake is van een project. Gedeputeerde Staten zijn er in deze procedure van uitgegaan dat sprake is van een andere handeling. Het is maar de vraag of dit een juiste conclusie is. Enerzijds zou weliswaar beargumenteerd kunnen worden dat het beweiden en het uitrijden van mest geen 'fysieke ingreep in het natuurlijk milieu' en geen 'werken of ingrepen die de materiële toestand van een plaats veranderen' betreffen. Met een beroep op HvJ EU 17 maart 2011, C-275/09, ECLI:EU:C:2011:154 en HvJ EU 19 april 2012, C-121/11, ECLI:EU:C:2012:225 zou dan de conclusie kunnen worden getrokken dat geen sprake is van een project. Toch aarzel ik, anderzijds, of deze conclusie een juiste is. Zeker bij het uitrijden van mest maar toch ook, zij het in mindere mate, bij het beweiden van koeien, zou immers gesteld kunnen worden dat sprake is van een ingreep in het natuurlijk milieu en dat de 'materiële toestand' van een plaats verandert. Het is dus nog maar de vraag of Gedeputeerde Staten terecht hebben aangenomen dat sprake is van een andere handeling. Dit maakt voor de vergunbaarheid van de activiteiten wel wat uit; een andere handeling wordt alleen getoetst aan artikel 19e NB-wet 1998, terwijl een project getoetst wordt aan artikel 19e tot en met artikel 19g NB-wet 1998. De ABRvS spreekt zich op dit punt niet uit in de uitspraak.

5. Maar ook al zou het beweiden en het uitrijden van mest op zichzelf beschouwd kunnen worden aangemerkt als een andere handeling, dan nog is het maar de vraag of dit relevant is. Deze twee activiteiten zijn immers verbonden met het bedrijven van een melkveehouderij,

waarbij waarschijnlijk ook gesteld kan worden dat sprake is van ‘onlosmakelijke samenhang’. In dat geval is het totaal aan activiteiten (melkveehouderij, beweiden en uitrijden van mest) aan te merken als één project, waarvoor dan ook in zijn totaliteit één NB-wetvergunning had moeten worden verleend (vgl. ABRvS 24 augustus 2011, 200900425, ECLI:NL:RVS:2011:BR5684). Het buiten de werkingssfeer van de Habitatrictlijn brengen van bepaalde activiteiten, past niet bij de (brede) interpretatie van het projectbegrip zoals het HvJ dat voorstaat. Het is wat mij betreft dan ook wat opmerkelijk – en in ieder geval kort door de bocht – dat de ABRvS in rechtsoverweging 3.6 van de uitspraak simpelweg stelt dat intussen een NB-wetvergunning is verleend voor de melkveehouderij en dat deze vergunning bij de te nemen beslissing op bezwaar in het kader van het handhavingsverzoek in aanmerking moet worden genomen.

6. Aan het begin van deze noot gaf ik al aan dat deze uitspraak voor de nodige ophef heeft gezorgd, door de onrust die hiermee is ontstaan in de agrarische sector. Zo zijn er Kamervragen gesteld, die op 2 maart 2015 door staatssecretaris Dijksma zijn beantwoord (brief met kenmerk DGAN-PDJNG / 15026865). In deze beantwoording, alsmede in een brief van dezelfde datum aan de Tweede Kamer (kenmerk DGAN-PDJNG / 15028006) kondigt de staatssecretaris aan gebruik te gaan maken van de mogelijkheid die artikel 19da NB-wet 1998 biedt om bij algemene maatregel van bestuur categorieën van activiteiten vrij te stellen van de vergunningplicht. Deze vrijstelling zal, na vaststelling van deze AMvB, gelden voor het weiden van vee en het aanwenden van meststoffen. Het zou de eerste keer zijn dat van deze mogelijkheid uit artikel 19da NB-wet 1998 gebruik wordt gemaakt. De staatssecretaris verwacht geen Europeesrechtelijke problemen, omdat de betreffende activiteiten geen ‘project’ zijn maar een ‘andere handeling’. Het is echter, zoals betoogd, nog maar de vraag of dit standpunt houdbaar is, of dat hiermee een situatie wordt geïntroduceerd die in strijd is met de Habitatrictlijn. Die kans is zeker aanwezig.

RECHTSPRAAK

Vlaardingen/bestemmingsplan 'Rivierzone-Oost'

Omvang geluidzone op verbeelding. Akoestisch onderzoek. Nestgeluid schepen.

De geluidzone ligt slechts voor een klein gedeelte binnen het plangebied. Het gedeelte dat binnen het plangebied ligt, wordt in het plan niet gewijzigd. De geluidzone wordt voor zover deze buiten het plangebied ligt evenmin gewijzigd. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen verzet de Wgh zich er niet tegen dat slechts de geluidzone in het bestemmingsplan wordt opgenomen voor zover deze in het plangebied ligt.

De raad stelt op zichzelf terecht dat uit artikel 42 van de Wgh volgt dat, voor zover van belang, alleen bij wijziging van de geluidzone een akoestisch onderzoek moet worden ingesteld. Het onderhavige plan wijzigt het binnen het plangebied liggende deel van de geluidzone niet, zodat er in zoverre geen aanleiding was voor een hernieuwd akoestisch onderzoek.

Anders dan het geluid van het laden en lossen van schepen hoort het nestgeluid van afgemeerde schepen volgens de raad niet bij het geluid van de inrichtingen. Hoe dan ook is de zone volgens de raad erg ruim en bevat deze nog voldoende geluidruimte, terwijl ook de MTG-waarden nog enige ruimte bevatten. Op grond van hetgeen Vopak heeft aangevoerd acht de Afdeling, daargelaten of het nestgeluid van afgemeerde schepen tot de geluidbelasting van de inrichtingen op het gezoneerde industrieterrein moet worden gerekend, niet aannemelijk dat deze bevinding van de raad onjuist is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-05-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1419

Zaaknummer: 201401015/1/R4

Wetsartikelen: 42 lid 1 Wgh en 54 Wgh

RECHTSPRAAK

Waddinxveen/bestemmingsplan 'Glasparel+'

Ontheffing provinciale verordening. Bijzondere omstandigheden voor afwijking. Bestuurlijke omissie.

De strijdigheid van een logistiek bedrijventerrein in het plangebied met de Verordening Ruimte is volgens gedeputeerde staten een onbedoeld neveneffect van de vertaling van het begrip 'glastuinbouwbedrijvenlandschap' uit het Streekplan Zuid-Holland Oost, 2e herziening, in het kader van de vaststelling van de provinciale structuurvisie en Verordening Ruimte in 2010. Hierbij is de voorwaarde dat bedrijven een directe binding hebben met de glastuinbouw en noodzakelijk zijn voor het functioneren van de glastuinbouw voor het hele gebied Greenport Westland-Oostland, inclusief het plangebied, komen te gelden. Deze eis kan echter niet aan het plangebied worden gesteld.

Volgens de Afdeling hoeven de in artikel 4.1a, eerste lid, van de Wro bedoelde bijzondere omstandigheden niet onvoorzienbaar te zijn. Weliswaar heeft de memorie van toelichting van het wetsvoorstel deze strekking, maar het wetsvoorstel is nadien gewijzigd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4.1a van na deze wijziging volgt dat de wetgever uitdrukkelijk niet heeft beoogd de eis te stellen dat de ontwikkeling waarvoor ontheffing wordt verleend niet voorzien of niet voorzienbaar was. Gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4.1a van de Wro moeten de bijzondere omstandigheden als bedoeld in het eerste lid van artikel 4.1a zijn gelegen in de ruimtelijke kwaliteit van de ontwikkeling waarvoor de ontheffing is aangevraagd. Dit betekent dat een bestuurlijke omissie als waarvan volgens gedeputeerde staten in dit geval sprake is, op zichzelf genomen geen bijzondere omstandigheid oplevert.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-05-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1424

Zaaknummer: 201406629/1/R6

Wetsartikelen: 4.1a Wro

RECHTSPRAAK

Roerdalen/omgevingsvergunning voor slopen rijksmonument

Slopen rijksmonument. Toetsingskader in Wabo. Jurisprudentie lijn.

Weliswaar is de redactie van artikel 2.15 van de Wabo ten opzichte van het tot 1 oktober 2010 geldende artikel 11, tweede lid, onder a, van de Monumentenwet 1988 enigszins gewijzigd, maar de Afdeling is van oordeel dat daarmee, gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van dat artikel door de wetgever, uitdrukkelijk niet is beoogd een ander toetsingskader in de Wabo op te nemen voor omgevingsvergunningen voor rijksmonumenten dan het toetsingskader dat van toepassing was op aanvragen om monumentenvergunningen krachtens artikel 11, tweede lid, onder a, van de Monumentenwet 1988. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat de onder de Monumentenwet 1988 tot stand gekomen jurisprudentie van de Afdeling niet dient te worden voortgezet onder de Wabo.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-05-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1468

Zaaknummer: 201408292/1/A1

Wetsartikelen: 11 lid 2 onder a Monw 1988 en 2.15 Wabo

RECHTSPRAAK

Veghel/bestemmingsplan 'Afronding Bunderse Hoek'

Ladder duurzame ontwikkeling. Actuele behoefte. Bestaand stedelijk gebied. Provinciale verordening. ASVV. Verkeershinder.

Nu op grond van de beschikbare gegevens een actuele regionale behoefte ten tijde van het vaststellen van het plan niet kan worden vastgesteld, ziet de Afdeling aanleiding voor het oordeel dat het bestreden besluit op dit punt is genomen in strijd met artikel 3.1.6, tweede lid, onder a, van het Bro.

De door de raad gestelde omstandigheden: de situering van het plangebied, aansluitend aan bebouwing en omgeven door een doorgaande weg; de aanduiding van het plangebied in de Verordening Ruimte 2014 als bestaand stedelijk gebied en de vermelding van het gebied in de Structuurvisie Plus als inbreidingslocatie kunnen niet eraan afdoen dat het plangebied niet voldoet aan de eisen die artikel 1.1.1, eerste lid, aanhef en onder h, van het Bro stelt om als bestaand stedelijk gebied te kunnen worden aangemerkt.

In de verkeerstoets is vermeld dat wordt verwacht dat in de spitsuren relatief weinig ontmoetingen zullen plaatsvinden tussen elkaar tegemoetkomende voertuigen en dat de breedte van genoemde wegen dan ook voldoende is om het verkeersaanbod na realisering van het plan te verwerken. Deze niet nader onderbouwde stelling acht de Afdeling onvoldoende om het standpunt van de raad dat hoewel de wegen niet voldoen aan de minimaal aanbevolen afmetingen, het verkeer op de desbetreffende wegen toch op een veilige wijze kan worden afgewikkeld, te baseren.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-04-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1340

Zaaknummer: 201408996/1/R6

Wetsartikelen: 1.1.1 lid 1 aanhef en onder h Bro en 3.1.6 lid 2 onder a Bro

RECHTSPRAAK

Den Haag/weigering omgevingsvergunning

Woningsplitsingen. Toepassing Bor. Begripsbepaling inzake dakopbouw. Vergunning van rechtswege. Parkeerdruk.

Het bestemmingsplan kent geen specifieke regeling voor woningsplitsing en staat in zoverre woningsplitsing binnen de bestemming 'Wonen' onbeperkt toe. De rechtbank heeft terecht gewezen op artikel 1.37 van de planregels. Ingevolge dat artikel moet een dakopbouw dienen ter vergroting van een daaronder gelegen ruimte en daarvan deel uitmaken. Een zelfstandige woning in een dakopbouw dient niet ter vergroting van de ruimte daaronder en maakt daarvan geen deel uit. De aanvraag voorziet in twee zelfstandige woningen in de dakopbouw. Het aantal woningen neemt hierdoor toe ten opzichte van wat het bestemmingsplan toelaat. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat het aantal woningen niet gelijk blijft als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van bijlage II van het Bor. Gelet hierop, kan geen toepassing worden gegeven aan artikel 4 van bijlage II van het Bor.

Het bepaalde in artikel 5, eerste lid, van bijlage II van het Bor kan niet worden aangemerkt als een voorwaarde waarin een beoordelingsvrijheid besloten ligt om toepassing te geven aan de bevoegdheid van artikel 4 van bijlage II van het Bor.

Voor zover appellante heeft aangevoerd dat het college ten onrechte geen onderzoek heeft gedaan naar de parkeerdruk in deze buurt, maakt dat het voorgaande niet anders. Ter zitting heeft het college toegelicht dat de parkeerdruk in dit gebied al hoog is. Aangezien woningsplitsingen leiden tot een toename van het aantal huishoudens in de buurt, is ook zonder nader onderzoek aannemelijk dat het toestaan van woningsplitsingen een negatief effect op deze parkeerdruk heeft.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-04-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1373

Zaaknummer: 201407229/1/A4

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef onder a en c Wabo, 3.9 lid 3 Wabo, 4 bijlage II Bor, 5 lid 1 bijlage II Bor

en 4:20b lid 1 Awb

RECHTSPRAAK

Bergen op Zoom/bestemmingsplan 'locatie 1 – locatie 2'

Milieugevolgen van gasontvangststation. Bestaand legaal gebruik. Afstanden. Woning of bedrijfswoning.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, vereist de rechtszekerheid in het algemeen dat bestaand legaal gebruik overeenkomstig de bestaande situatie wordt opgenomen in een bestemmingsplan. Nu de woonbestemming voor het perceel van appellant voorziet in een kwetsbaar object en nu dat kwetsbare object binnen de in artikel 3.12, zesde lid, van het Activiteitenbesluit milieubeheer voorgeschreven minimale afstand van 15 meter staat, is het in het plan toekennen van de bestemming 'Bedrijf' en de aanduiding 'nutsvoorziening' aan het perceel locatie 2 en de bestemming 'Wonen' met een bouwvlak voor een woning aan het perceel locatie 1 op een dergelijk korte afstand tot elkaar, vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening dermate onaanvaardbaar dat deze bestemmingen niet kunnen blijven voortbestaan. De omstandigheid dat wat het aspect gevaar betreft uit de QRA kan worden afgeleid dat – ondanks de korte afstand tussen de gasstations en de woning van appellant – het groepsrisico en het plaatsgebonden risico in dit geval aanvaardbaar zijn, kan, wat hier ook van zij, daaraan niet afdoen. Van de afstand van 15 m kan immers in dit geval niet worden afgeweken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-04-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1318

Zaaknummer: 201407417/1/R3

Wetsartikelen: 1.3c Activiteitenbesluit milieubeheer, 3.12 lid 6 aanhef en onder c Activiteitenbesluit milieubeheer, 6.21 Activiteitenbesluit milieubeheer, 1.1a Wabo, 2.14 lid 7 Wabo en 3.1. lid 1 Wro

RECHTSPRAAK

Veghel/bestemmingsplan 'Bedrijventerrein Foodpark'

M.e.r.-beoordelingsplicht. Gefaseerde aanleg bedrijventerrein. EHS. Provinciale verordening. Voorwaardelijke verplichting.

Het namens de raad ter zitting naar voren gebrachte standpunt dat de ontwikkeling van fase 2 onzeker was ten tijde van de vaststelling van het plan vanwege onduidelijkheid over de omlegging van het tracé N279 en vanwege onzekerheid over de marktruimte, doet er niet aan af dat de ontwikkeling van het totale bedrijventerrein gelet op het vastgestelde gemeentelijk beleid vanaf het begin van het besluitvormingsproces is beoogd. Niet is gebleken dat de raad zijn beleid heeft bijgesteld vanwege de ter zitting genoemde onzekerheden. Gelet op het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat voor de toepassing van het Besluit m.e.r. de totale ontwikkeling van het bedrijventerrein, die in twee fasen wordt uitgevoerd, dient te worden gezien als één samenhangende activiteit. Dit betekent voor de m.e.r.-beoordelingsplicht dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de in het plan voorziene ontwikkeling van fase 1 van het bedrijventerrein, maar ook met de voorzienbare verdere ontwikkeling van fase 2.

Het standpunt van de raad dat genoemde maatregelen ter voorkoming van negatieve effecten op de EHS bij de uitwerking van het ontwerp van de openbare ruimte zullen worden meegenomen gaat voorbij aan de in artikel 4.2, vierde lid, van de Verordening 2012 opgenomen verplichting dat het bestemmingsplan zelf moet strekken tot beperking van deze negatieve effecten. Dat betekent naar het oordeel van de Afdeling dat het bestemmingsplan in dit geval een regeling dient te bevatten waarin de aanbevolen maatregelen zijn opgenomen ter beperking van bedoelde negatieve effecten, bijvoorbeeld door het opnemen van een voorwaardelijke verplichting in de planregels tot het treffen van deze maatregelen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-04-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1333

Zaaknummer: 201403875/1/R3

Wetsartikelen: Onderdeel D categorie 11.3 bijlage Besluit m.e.r.

RECHTSPRAAK

Geldermalsen/bestemmingsplan 'Linge's Zorglandschap'

Systematiek SVBP. Functie en hoofdgroep. Zorginstelling.

De Afdeling is van oordeel dat de systematiek van de SVBP niet toelaat dat de bestemming 'Wonen' ten behoeve van de functie 'zorginstelling' wordt opgenomen. Het plan voorziet immers in een zorginstelling ten behoeve van onzelfstandige bewoning waarbij sprake is van 24 uursbegeleiding en zorg. Voor de functie 'zorginstelling' is in de hiervoor weergegeven systematiek van de SVBP in de functielijst de hoofdgroep maatschappelijk voorgeschreven.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-04-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1356

Zaaknummer: 201403332/1/R2

Wetsartikelen: 1.2.6 lid 1 Bro en 2 lid 1 Regeling standaarden ruimtelijke ordening 2012